

HRVATSKA VAS ZOVE!

CROATIA NEEDS YOU NOW!

Ratni plakat iz ljeta 1991. godine na kojem u prvom planu Zvonko Pandurić Stric, fotografiju iz Večernjeg lista presnimio Vladimir Kostjuk koji je i autor plakata zajedno s Mladenom Pavkovićem

Zvonko PANDURIĆ STRIC

(Koprivnica, 4. lipnja 1949. – Zagreb, 3. kolovoza 2010.)

U obranu Hrvatske uključio se već u ožujku 1991. gdje na razne načine sudjeluje u organizaciji obrane od velikosrpske agresije a posebno kroz ZNG nakon osnivanja 28. lipnja 1991. godine.

S postrojbama MUP-a kao pripadnik ZNG-a prošao je najteža ratišta Pakraca, Novske i Lipika a kasnije i druga bojišta kao pripadnik 117. brigade od njenog osnivanja pa sve do 29. veljače 1992. g. kada prelazi u novoformirano Središte za odgoj i obuku vojnika u koprivničkoj vojarni.

Poslije toga, 13. svibnja 1993. prelazi u Zapovjedništvo Zbornog mjesta u Koprivnici gdje ostaje do njegovog gašenja.

Od 1. lipnja 1996. ponovno prelazi u Centar za obuku vojnika gdje radi u činu satnika do umirovljenja 31. ožujka 2005. godine.

Muzeju grada Koprivnice poklonio je svoju ratnu uniformu 2008. godine, a koja se nalazi u sklopu izložbe “Koprivnica u Domovinskom ratu”.

U mirovinu odlazi uz častan otpust s činom satnika HV. Umro je 3. kolovoza 2010. godine u Zagrebu, a pokopan je uz vojne počasti na groblju u Koprivnici.

Miroslav BLAŽEK KINA

Štovana obitelji, prijatelji, suborci i svi nazočni!

U dubokoj boli okupili smo se ovdje kako bi na vječno počivalište ispratili hrvatskog branitelja, dragovoljca Domovinskog rata, satnika HV-a, dragog nam brata, prijatelja i suborca.

Dragi Zvonko, dragi naš Stric!

Teška srca opraštamo se od tebe u ime pripadnika 117. brigade - čija si bio legenda, u ime tvojih prijatelja i suboraca, kao i kolega iz MORH - a.

Tvoj prerani i tragični odlazak sve nas je duboko potresao i ne možemo vjerovati da više nisi među nama. Naprosto - nema riječi kojima bi se mogla izraziti zahvalnost za sve ono što si u svom životu i boravku među nama učinio za nas, kao i za sve one koji su danas u najdubljoj boli, za svoje najdraže, za svoju obitelj.

Vjera u Boga ne dozvoljava nam da sumnjamo u njegova djela, no ipak je teško prihvatiti činjenicu da te više nema među nama, a tvoj prerani odlazak je stvorio ogromnu prazninu u našim srcima koju ništa ne može ispuniti.

Draga obitelji, znamo da je nemoguće ublažiti vašu bol u ovim teškim trenucima - no znajte da niste sami, jer i mi duboko suosjećamo s Vama i dijelimo Vaš gubitak osjećajući ga kao svoj.

Jer Zvonko je bio dio nas - kao prijatelj i kao suborac kad je među prvima

dragovoljno stao na branik domovine 20. ožujka 1991.

U praskozorje agresije na Hrvatsku - njegov lik je pozivao s plakata dragovoljce da se uključe u obranu Domovine i takav će zauvijek ostati urezan u naša srca i naše pamćenje.

Stric,

za mnoge od nas bio si legenda 117. Brigade i ZNG-a, u kojoj si ne štedeći se časno obnašao razne dužnosti, i dijelio s nama dobro i zlo.

Nakon gašenja 117. brigade, nastavio si služiti Domovini obnašajući odgovorne dužnosti kao djelatna vojna osoba u Nastavnom središtu za odgoj i obuku HV Koprivnica, sve do umirovljenja 2005. g. u činu satnika.

Dragi Zvonko, dragi naš Stric, neka ti je vječna slava i hvala i nek ti bude laka ova Sveta Hrvatska Zemlja koju si toliko volio!

Obitelji, prijateljima suborcima i svim ožalošćenima u ime pripadnika 117. Brigade HV upućujem najdublju sućut.

Dragutin JEĐUD

U neizrecivoj tuzi okupili smo se danas da se zauvijek oprostimo od našeg prijatelja Zvonka.

Turistička zajednica grada i Udruga oživljene povijesti "Anno Domini" tvojim odlaskom gube istaknutog zaljubljenika u mnoge tradicijske vrednote grada Koprivnice i Podravine. Rado si ih promovirao kao originalni turistički proizvod diljem Hrvatske, Italije, Francuske, Slovenije i Mađarske. Podravski motivi, Renesansni festival, Markov sajam u Zagrebu i mnoštvo ostalih priredbi ostaju siromašnije za jednog istinskog zaljubljenika kraja iz kojeg si dolazio.

Uskoro će nam neprocjenjivo manjkati tvoja vedra pojava na gradskim bedemima, na Renesansnom festivalu koji od ove godine, zahvaljujući i Tebi, postaje internacionalan. Budi ponosan na nagradu Turističkog djelatnika godine koju si zasluženno dobio.

Tvoji dečki, kako si često puta znao govoriti, tvoji mušketiri i haramije od kojih zauvijek odlaziš kao njihov zapovjednik, s ponosom i dubokim poštovanjem ispratit će te na vječni počinak u tužnoj ulozi koju nisu očekivali. Zauvijek su izgubili čovjeka i prijatelja kojeg su obožavali i poštivali.

Svoju romantičarsku i avanturističku dušu dijelio si sa svjetskim morima, svoju hrabrost i odvažnost dijelio s ravnom Slavonijom, a zauvijek ostaješ s ljubljenom, sa svojom podravskom grudom koju si toliko volio. Dragi naš Stric - neka ti je vječna slava i hvala!

* Posljednji pozdravni govor Zvonimiru Panduriću Stricu, 6. kolovoza 2010. na gradskom groblju Sv. Duha održali su Miroslav Blažek Kina i Dragutin Jeđud.

Mladen PAVKOVIĆ

“OTIŠAO” JE ZVONKO PANDURIĆ-STRIC

Nakon teške bolesti napustio nas je hrvatski branitelj, pripadnik HOS-a i Hrvatske vojske, Zvonko Pandurić-Stric. Na njegovom posljednjem ispraćaju, u petak 6. kolovoza, na koprivničkom groblju okupili su se gotovo svi živi ratnici slavne 117. brigade, ali i predstavnici policije i drugih postrojbi.

Znali smo da je bolestan, ali nitko nije pretpostavio da ćemo tako brzo ostati bez ovog slavnog ratnika. Nekoliko puta sam ga posjetio u bolnici. Rekla mi je, a tko drugi nego Mara Bareza, da je Stricu loše i da će ga pokušati otpremiti u Zagreb na daljnje liječenje, što je kasnije i učinila.

Sjedili smo u bolničkoj sobi, a u krevetu do njegovog ležao je još jedan hrvatski branitelj. Pričao je da također boluje od teške bolesti, ali da se ne da. Stric se prigodom svakog našeg susreta šalio, pričao anegdote. Ma nije ništa tako strašno, ništa me ne boli, kazao bi uz osmijeh. Tješio sam ga, iako sam znao (rekao mi je jedan liječnik) da mu nema spasa. Prisjetio se i jedne mlade djevojke koja je umrla od raka i o kojoj su izvještavali gotovo svi mediji. Vidiš, rekao je, mladi danas umiru, a ako ja i umrem, barem sam nešto dao za Hrvatsku... A dao je mnogo. Odigrao je veliku ulogu u stvaranju i ustrojavanju 117. brigade s kojom je sudjelovao u svim njezinim akcijama.

Međutim, Zvonko je postao poznat s plakata “Hrvatska vas zove”. Taj plakat, koji je ušao u hrvatsku povijest, zajedničko je djelo Vladimira Kostjuka i moje malenkosti. O tome sam već nekoliko puta pisao.

Kad sam u kolovozu 1991. predložio Kostjuku da napravimo plakat koji će prije svega mlade pozivati u Hrvatsku vojsku, on je sugerirao da na njemu objavimo fotografiju koja je bila objavljena u jednim dnevnim novinama, a na kojoj je u prvom planu bio Zvonko Pandurić - Stric. Tada ga nisam poznao. A nismo se ni mogli konzultirati želi li on to ili ne, jer je u to vrijeme bio negdje na pakračkom bojištu. Dugo mi je trebalo da smislim slogan. Na kraju mi se učinilo da je najbolje - Hrvatska vas zove. To smo preveli i na engleski. Plakate smo uglavnom sami lijepili po Koprivnici. Nije to bilo lako ni jednostavno jer u to vrijeme u našem gradu bila je i Jugoslavenska narodna armija (JNA).

Kad se Stric vratio s ratišta i sam je bio iznenađen brojnim plakatima koji su ga dočekali. Bilo mu je drago i rekao je: “Baš ste dobru sliku odabrali.”

Tada mi je pričao da se odmah nakon što je čuo što se događa u Hrvatskoj opredijelio za napuštanje posla i povratka kući. Radio je na nekom brodu i putovao svijetom. Zvali su ga nekoliko puta da se vrati, jer će ostati bez zaposlenja i prihoda, ali on se nije odazivao. Kao dragovoljac prijavio se i u policiju. Čak je bio i jedan od zapovjednika dragovoljačke skupine. Osobito mi je u pamćenju

ostao 18. kolovoza 1991. kad se zajedno s 21 dragovoljcem prijavio tadašnjim čelnicima Policijske stanice u Koprivnici, Krešimiru Papcu i Branku Kresonji. Oni su im dali osnovna saznanja o potrebi upućivanja u zapadnu Slavoniju gdje je tada već buktio rat. Zadužili su osobno naoružanje. Čak nije bilo dovoljno automatskih pušaka, pa su im dali i lovačke karabine. Nije ih smetalo što su slabo, ili bolje rečeno, nikako opremljeni za borbu sa srpskim četnicima. Najvažnije je bilo da stanu na branik Domovine.

I tada je ta postrojba, sa Stricem na čelu, krenula u rat, u područje gdje većina njih nikada nije ni bila. Mnogo puta nakon toga, ali i prije, ovaj je ratnik bio na čelu hrvatskih dragovoljaca... Uspio se koliko - toliko izvući iz svake bitke, ali ovu posljednju, u 61-oj godini života, nije dobio.

Pamtit ćemo ga kao prijatelja koji je brinuo o svojim suborcima, invalidima i obiteljima poginulih branitelja, koji je u najtežim trenucima iz sebe i iz drugih uvijek uspijevao izvući maksimum. Još za vrijeme života slavljen je kao junak, ponajprije zbog svoje samozatajnosti i skromnosti, ali istodobno i nepokolebljivosti i profesionalizma.

Bio je čovjek kakvog se rijetko susreće, velik u svojoj hrabrosti, odlučnosti i poštenju. Kroz ratnu stvarnost, izrastao je od običnog dragovoljca i gardista do zapovjednika, prkosio je svojim životom i entuzijazmom strahoti kakvu samo rat može donijeti.

Stoga je ratni put ovog poznatog Koprivničanca nezaobilazni dio priče o domoljublju i predanosti idealima, o jedinstvu ljudi i hrabrosti jedne generacije koja je, na čelu s prvim hrvatskim predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom, ostvarila vjekovni san naših predaka.

Predlažemo Gradskom poglavarstvu Grada Koprivnice da se u spomen, zahvalnost i poštovanje, za ono što je učinio za ovaj grad i hrvatsku državu, imenom Zvonka Pandurića - Strica imenuje jedna ulica ili trg. Oni koji su bili prvi kad je trebalo, ne smiju se zaboraviti!

* Autor je ovaj naslov objavio u spomen na Zvonka Pandurića Strica u svojoj kolumni Da se ne zaboravi u županijskom tjedniku Glas Podravine 20. kolovoza 2010.